

Cauza C-737/19**Cerere de decizie preliminară****Data depunerii:**

7 octombrie 2019

Instanța de trimitere:

tribunal administratif de Montreuil (Franța)

Data deciziei de trimitere:

27 septembrie 2019

Reclamantă:

Bank of China Limited

Pârât:

ministre de l'Action et des Comptes publics

[omissis]

Având în vedere procedura [omissis]:

[omissis] societatea Bank of China Limited, [omissis] solicită Tribunalului:

1°) să pronunțe scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată stabilite în sarcina sa în urma rectificării, pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2012 și 30 aprilie 2014, precum și a dobânzilor de întârziere corespunzătoare, pentru o sumă totală de 947 033 de euro și să dispună restituirea sumelor plătite cu acest titlu;

[omissis]

Aceasta susține că:

- taxa pe valoarea adăugată (TVA) facturată sucursalei sale franceze în scopul operațiunilor realizate de sediul său aflat în China este deductibilă în întregime în conformitate cu articolul 271 punctul V litera b) din Codul fiscal general, întrucât aceste operațiuni, care sunt „interne” dat fiind faptul că sucursala și sediul formează o entitate juridică unică, se situează în afara domeniului de aplicare al TVA-ului; această analiză este confirmată de Hotărârea din 24 ianuarie 2019, Morgan Stanley & Co International [OR 2] (C-165/17,

EU:C:2019:58), care trebuie să îi fie aplicată, din moment ce sucursala sa este stabilită în Franța;

- trimiterea la Hotărârea din 12 septembrie 2013, Le Crédit Lyonnais (C-388/11, EU:C:2013:541) nu este pertinentă pentru stabilirea drepturilor sale de deducere, întrucât această decizie nu exclude de la dreptul de deducere al unei sucursale TVA-ul aferent cheltuielilor efectuate în vederea asistenței sale la sediu; serviciul a adoptat o poziție contrară acestei decizii prin includerea sumelor primite de sucursală din partea sediului în calculul dreptului său de deducere;
- [omissis] [motiv întemeiat pe dreptul intern]
- [omissis] [motiv întemeiat pe articolul 49 TFUE]
- [omissis] [motiv întemeiat pe Convenția fiscală franco-chineză]

[omissis] **[OR 3]**

[omissis] [desfășurarea procedurii și textele avute în vedere, printre care în special Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7)]

Întrucât,

1. Sucursala pariziană a societății Bank of China Limited, societate de drept chinez, a făcut obiectul unei verificări contabile la finalul căreia administrația a stabilit în sarcina sa, prin rectificare, sume aferente taxei pe valoarea adăugată pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2012 și 30 aprilie 2014. Serviciul de verificare a contestat deducerea TVA-ului aferent intrărilor cu privire la cheltuielile efectuate de sucursală pentru realizarea unor operațiuni de împrumuturi în favoarea sediului său chinez și a altor sucursale în conformitate cu articolele 256, 259 și 271 din Codul fiscal general și cu articolele 205 și 206 din anexa II la acest cod. Recuperarea sumelor aferente taxei pe valoarea adăugată datorate în urma rectificării s-a dispus printr-o decizie din 29 februarie 2016. Prin decizia din 28 februarie 2017, administrația a respins reclamația societății din 22 decembrie 2016.

Cu privire la valoarea litigiului:

2. [omissis] cuantumul impunerilor, inclusiv al dobânzilor de întârziere, se ridică la suma de 901 394 de euro. [omissis].

Cu privire la concluziile în vederea scutirii:

[omissis] **[OR 4]**[omissis]

În ceea ce privește celelalte motive ale cererii introductive:

6. Potrivit articolului 168 din Directiva 2006/112/CE din 28 noiembrie 2006: „În măsura în care bunurile și serviciile sunt utilizate în scopul operațiunilor taxabile ale unei persoane impozabile, persoana impozabilă are dreptul, în statul membru în care efectuează operațiunile respective, de a deduce din valoarea TVA, pe care are obligația de a o plăti, următoarele sume: (a) [taxa pe valoarea adăugată] datorată sau achitată în statul membru în cauză pentru bunurile care îi sunt sau care urmează a-i fi livrate sau pentru serviciile care îi sunt sau urmează a-i fi prestate de o altă persoană impozabilă [...]”. Potrivit articolului 169 din aceeași directivă: „Pe lângă deducerea prevăzută la articolul 168, persoana impozabilă are dreptul să deducă [taxa pe valoarea adăugată] prevăzută la articolul respectiv în măsura în care bunurile și serviciile sunt utilizate în scopul următoarelor operațiuni: (a) operațiuni legate de activitățile prevăzute la articolul 9 alineatul (1) al doilea paragraf, efectuate în afara statului membru în care taxa este datorată sau achitată, pentru care TVA este deductibilă în cazul în care operațiunile sunt efectuate în statul membru respectiv; [...] (c) operațiuni scutite în temeiul articolului 135 alineatul (1) literele (a)-(f), atunci când clientul este stabilit în afara Comunității sau atunci când operațiunile respective sunt în legătură directă cu bunuri care urmează a fi exportate din Comunitate”.

7. Prin Hotărârea din 24 ianuarie 2019, Morgan Stanley & Co International (C-165/17, EU:C:2019:58), Curtea de Justiție a Uniunii Europene a declarat, pe de o parte, că „Articolul 17 alineatele (2), (3) și (5) și articolul 19 alineatul (1) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, precum și articolele 168, 169 și 173-175 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că, în ceea ce privește cheltuielile suportate de o sucursală înregistrată într-un stat membru care sunt alocate în mod exclusiv atât pentru operațiuni supuse taxei pe valoarea adăugată, cât și pentru operațiuni scutite de această taxă realizate de sediul acestei sucursale stabilit într-un alt stat membru, este necesar să se aplice o prorată de deducere care rezultă dintr-o fracție al cărei numitor este format din cifra de afaceri, fără taxa pe valoarea adăugată, constituită numai din aceste operațiuni și al cărei numărător este format din operațiunile impozabile care ar da de asemenea drept de deducere dacă ar fi efectuate în statul membru de înregistrare a sucursalei respective, inclusiv atunci când acest drept de deducere rezultă din exercitarea unei opțiuni, exercitată de aceasta din urmă, care constă în aplicarea taxei pe valoarea adăugată operațiunilor realizate în acest stat”. Pe de altă parte, Curtea a statuat de asemenea că „Articolul 17 alineatele (2), (3) și (5) și articolul 19 alineatul (1) din A șasea directivă 77/388, precum și articolele 168, 169 și 173-175 din Directiva 2006/112 trebuie interpretate în sensul că, pentru a determina prorata de deducere aplicabilă cheltuielilor generale ale unei sucursale [OR 5] înregistrate într-un stat membru care contribuie la realizarea atât a operațiunilor efectuate de această sucursală în acest stat, cât și a operațiunilor realizate de sediul acesteia stabilit într-un alt stat membru, este necesar să se ia în considerare, la numitorul fracției care constituie această prorată de deducere,

operațiunile realizate atât de sucursala menționată, cât și de acest sediu, precizându-se că la numărătorul fracției respective trebuie să figureze, pe lângă operațiunile impozabile efectuate de aceeași sucursală, numai operațiunile impozabile realizate de sediul menționat care ar da de asemenea drept de deducere dacă acestea ar fi efectuate în statul de înregistrare a sucursalei vizate”.

8. În primul rând, [omissis] societatea Bank of China Limited apreciază [omissis] că aceasta se poate aplica în situația sa. [omissis] administrația apreciază că normele stabilite de Curte nu permit deducerea taxei pe valoarea adăugată solicitată de o sucursală situată într-un stat membru al Uniunii și care privește cheltuielile efectuate în acest stat pentru realizarea unor operațiuni de către sediul său situat într-un stat care nu este membru al Uniunii, în speță China. Nu reiese din această hotărâre că Curtea, căreia nu i s-a solicitat să se pronunțe cu privire la acest aspect, ar fi intenționat să reglementeze relațiile care guvernează o sucursală stabilită într-un stat membru cu sediul său stabilit într-o țară terță. Această problemă ridică o dificultate serioasă în special în raport cu diferența dintre instrumentele de cooperare administrativă existente între statele membre și cele existente între statele membre și statele terțe, precum și cu principiul neutralității. În consecință, trebuie să se stabilească dacă soluțiile desprinse din Hotărârea din 24 ianuarie 2019, Morgan Stanley & Co International (C-165/17, EU:C:2019:58), amintite la punctul anterior, sunt aplicabile în ipoteza în care o sucursală realizează, într-un stat membru, pe de o parte, operațiuni supuse taxei pe valoarea adăugată și, pe de altă parte, prestații în favoarea sediului său și a sucursalelor stabilite într-un stat terț.

9. În al doilea rând, [omissis] părțile nu contestă că sucursala și sediul formează una și aceeași entitate juridică. Atunci când sucursala stabilită într-un stat membru solicită un drept de deducere întemeiat pe cheltuielile efectuate de ea în vederea realizării unor prestații în favoarea sediului său dintr-un stat terț, mai precis a unor exporturi de servicii financiare și bancare, este necesar să se ridice problema dacă persoana impozabilă poate deduce taxa pe valoarea adăugată în conformitate cu litera (a) a articolului 169 sau cu litera (c) a aceluiași articol.

10. În al treilea rând, în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare și în cazul în care sucursala poate solicita o deducere în conformitate cu litera (a) a articolului 169, este necesar să se stabilească în ce condiții se poate considera că operațiunile bancare realizate de sediul stabilit într-un stat terț ar da un drept de deducere dacă ar fi realizate în statul membru în care sunt efectuate cheltuielile pentru care se aplică taxa pe valoarea adăugată. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare și în cazul în care sucursala poate solicita o deducere în conformitate cu litera (c) a articolului 169, se ridică problema de a se stabili în ce condiții se poate considera că clientul este stabilit în afara Uniunii Europene atunci când sucursala se află în Uniunea Europeană și formează una și aceeași entitate juridică cu sediul.

11. Aceste întrebări ridică dificultăți serioase de interpretare care trebuie adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene înainte de pronunțarea asupra cererii introductive prezentate de societatea Bank of China Limited. [OR 6]

HOTĂRĂȘTE:

[omissis] Suspendă judecarea cauzei cu privire la cererea introductivă prezentată de societatea Bank of China Limited, până la pronunțarea de către Curtea de Justiție a Uniunii a unei decizii cu privire la următoarele întrebări:

1) Soluțiile desprinse din Hotărârea din 24 ianuarie 2019, Morgan Stanley & Co International plc/Ministre de l'Économie et des Finances, C-165/17, sunt aplicabile în ipoteza în care o sucursală realizează într-un stat membru, pe de o parte, operațiuni supuse la plata TVA-ului și, pe de altă parte, prestații în favoarea sediului său și a unor sucursale stabilite într-un stat terț?

2) Atunci când sucursala stabilită într-un stat membru solicită un drept de deducere întemeiat pe cheltuielile efectuate de ea în vederea realizării unor prestații în favoarea sediului său dintr-un stat terț, mai precis a unor exporturi de servicii financiare și bancare, persoana impozabilă poate deduce taxa pe valoarea adăugată în conformitate cu litera (a) a articolului 169 sau cu litera (c) a aceluiași articol?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare și în cazul în care sucursala poate solicita o deducere în conformitate cu litera (a) a articolului 169, în ce condiții se poate considera că operațiunile bancare realizate de sediul stabilit într-un stat terț ar da un drept de deducere dacă ar fi realizate în statul membru în care sunt efectuate cheltuielile pentru care se aplică taxa pe valoarea adăugată? În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare și în cazul în care sucursala poate solicita o deducere în conformitate cu litera (c) a articolului 169, în ce condiții se poate considera că clientul este stabilit în afara Uniunii Europene atunci când sucursala se află în Uniunea Europeană și formează una și aceeași entitate juridică cu sediul?

[omissis] [OR 7][omissis][semnături]